

Horváth Florencia

FRIGYLÁDA

A végsőkéig megyek éppen és valószínű, még azokon túl is gondolok rád. Mit is tehetnék, ha a legfontosabb vagy, és ezt a szerepet attól kaptad, nem láthatlak. Nem akarom, hogy ezután

is te határozz meg mindent, de valljuk be, anyám, mindenben ott leszel majd. Eddig megnevezhetted, kihez érhetek hozzá, kitől kell távolodnom, többé ne nyúlj hozzá ahhoz, ami az én dolgom, többé ne szólj bele, mondandómba, nem tehetek arról, hogy nekem jutott az élet. Segíteni úgysem tudsz, ezt beláttam már, könyörögni azért fogok, de nem hagyhatom, hogy rám telepedj, nem vethetem lábad elé magam, nem adhatom oda napjaimat a homályosságnak, amiből úgysem tűnik ki arcod.

Bőröm anyajegyekkel tele, mozdulataimban fel tudlak fedezni, de értened kell, nem vagyok alkalmas arra, viseljem az állandó belső sistergést és egyszerre az örök álmodást. Hányszor körbefordult már a Föld, mennyit mozdultak a kontinensek egymás felé amíg aludtam, álmodom pedig egészen idáig nem teljesedhetett be, hiszen hagytam magam ringatózni a lópán, hagytam a lidérceknek, hogy nyakamra üljenek és a felszín alá lenyomják fejem.

Anyáim ezentúl a tanúhegyek lesznek, körülölelik a várost, amiből otthont építtek majd. Annyi mindent nem láttam abból, amit színeknek hívunk, és olyan kevesen tapadtak hozzám. Erő kell, hogy kimondani tudjam, de nem lennék már rabszolgád, anyám akkor sem, hogyha ebben a pillanatban visszajönnél.

ELŐRE MEGÁSOTT ÜREGEK

A talajtípusok egymással való keveredése, földes út, láttam megtörténni, ahogy a virágok termő nélkül is gyökeret eresztenek, megkapaszkodnak az egyetlen nedvességet tartalmazó rögbe. Egy év eső nélkül, maga a lehetetlen. Amikor ékszerré kovácsolódik a nyár, mikor összeragad a strandhomok, akkor kell vigyázni igazán, nehogy kihajtsón a legszebb csokorra való. Az ágyék hajtásait időben lemetszeni, mielőtt túlburjánzanak, az elhalt részeket koporsóba tenni, aztán a főfolyón leeresztetni, hadd találjanak maguknak helyet, hadd érjenek lassú áramlás után nyugodt földrészt. Csak ki ne emeljék őket, csak valaki meg ne lássa a fuldokló virágnemzedéket, különben nem lehet övék a majdani partszakasz. A segítő kezek romba döntik világukat, higgyétek el, én láttam megtörténni. Legjobb, ha a virág bimbó korában elválik a fától, a bokor ölelő karjaitól, és befogadja a méhet, meleg ölébe zárja a darazsat, hadd végezzék el a beporzást. Miután szült, ne kapaszkodjon tovább életébe, hulljon a sárba, szirmait hordja el a szél. Aztán a száraz évszak ringassa tovább, hogy a porban elszórhassa utolsó magvait. Amelyik gyermek sikeresen túlélte a medret, amelyik elvált a folyóval szüleitől, foglalja el a víz túloldalát, teremtsen rajta szebb otthont. A nemzés ne jusson eszébe soha, építse, gazdagítsa a vidéket, ami övé, hogy az egykori otthonból újonnan érkezőknek könnyebb dolga legyen. Ha majd aztán a régi helyről minden ifjú virág ideér, megkezdődik csendes sarjadásuk.